

[Socialministeren]

ningen, at de foranlediger tilbagebetaling af for meget opkrævede beløb.

Da tilsynsmyndighederne nu vil undersøge, om og i hvilket omfang kommunerne har opkrævet betaling for midlertidigt døgnophold uden hjemmel i bistandsloven forud for den 1. juli i år, mener jeg ikke, at der på nuværende tidspunkt er behov for, at jeg orienterer Kommunernes Landsforening og kommunerne om indholdet af de dagældende betalingsregler.

Spm. nr. S 211

Til skatteministeren (22/11 91) af:

Ole Donner (FP):

»Mener ministeren, at skattestyrelseslovens § 36, stk. 1, forhindrer et skatteankenævn i at genoptage en sag til fornyet bedømmelse, og er det eventuelt en »formildende omstændighed«, at skatteankenævnet ved behandlingen af sagen ikke har fulgt bekendtgørelse nr. 202 af 23. marts 1990, hvor det i § 11, stk. 2, står anført, at sagsfremstillingen som et minimum skal indeholde forskellige punkter?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker ovenstående spørgsmål besvaret for at få klarlagt, om et skatteankenævn har mulighed for at nægte en skatteborger en – efter spørgerens mening – rimelig behandling.

Svar (28/11 91):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Efter skattestyrelseslovens § 36, stk. 1, kan et skatteankenævn ikke ændre en skatteansættelse på de punkter, hvortil Landsskatteretten ved kendelse har taget stilling.

Der er ingen mulighed for at fravige dette princip, og det skulle vel heller ikke være påkrævet, idet Landsskatteretten som klageorgan skal foranledige eventuelle fejl i skatteansættelsen rettet.

Ansættelsen kan ændres af skatteankenævnet efter anmodning fra den skattepligtige, jf. skattestyrelseslovens § 22, i det omfang Landsskatteretten ikke har taget stilling til ansættelsen.

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 28:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af traktat om konventionelle væbnede styrker i Europa af 19. november 1990.

Af udenrigsministeren (Ellemann-Jensen).
(Fremsat 27/11 91).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 3 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 133:

Forslag til lov om inspektion af konventionelle væbnede styrker i Danmark.

Af justitsministeren (Engell).
(Fremsat 27/11 91).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Trøjborg (S):

Aldrig før er forhandlinger om konventionel nedrustning ført så hurtigt igennem og har ført til så omfattende nedrustningsaftaler som CFE-forhandlingerne. Efter 20 måneders forhandlinger blev traktaten om konventionelle styrker i Europa undertegnet i Paris den 19. november 1990.

Og aldrig før er nedrustningsforhandlinger ført i et så foranderligt Europa. Forhandlingerne startede mellem 23 lande – 16 NATO-lande på den ene side og 7 Warszawapagtlande på den anden side – og nu kan vi ratificere en traktat, der efter Tysklands genforening indgås af 22 lande i fællesskab. Kun de 16 NATO-lande udgør en politisk enhed blandt de 22, men en enhed, der viser politisk åbenhed, bl.a. ved oprettelsen af et sikkerhedspolitisk forum, bestående af de 16 NATO-lande og de 6 tidligere Warszawapagtlande samt de 3 baltiske lande.

Traktaten indeholder en erklæring, der løser problemet i traktatteksten efter anerkendelsen af de baltiske landes selvstændighed. De udtræder nu af traktatområdet, betragtes som neutrale, og derved skulle vejen være banet for en snarlig ratifikation af alle 22 deltagerlande. Det vil også betyde, at Sovjetunionen regner sit materiel i de baltiske stater med under de aftalte styrkelofter, og endelig medfører det

Den næste sag på dagsordenen var:

[Trøjborg]

også en anerkendelse af, at inspektionen af det omhandlede materiel på Estlands, Letlands og Litauens territorier kræver disse staters samtykke og samarbejde.

Vi håber, at unionsmyndighederne i Moskva kan gennemføre en ratifikation. Godkender Republikernes Råd forslaget, skulle CFE-traktaten være reddet og dens formelle gyldighed for selvstændige delrepublikker være sikret. Her påkalder specielt Ukraine sig opmærksomhed, og om Ukraine vil jeg gerne tilføje, at en eventuel anerkendelse af Ukraines selvstændighed blandt andet naturligvis vil forudsætte, at man godkender traktatens bestemmelser om territorium, materiellofter og verifikationsbestemmelser. Vi har noteret, at Ukraines parlament den 22. november vedtog en erklæring om, at man ønskede at indtræde i traktaten og acceptere dens bestemmelser. Det er en interessant udtalelse, men det er klart, at dens opfyldelse også vil kræve en intern afklaring i Sovjetunionen.

Traktatens endelige overordnede lofter for området mellem Atlanterhavet og Ural omfatter kampvogne, pansrede kampkøretøjer, artilleri, kampfly samt angrebshelikoptere, og der er tale om lige lofter mellem det, der engang kunne betegnes som Øst og Vest. Det er klart, at den betegnelse dækker over noget andet, end da man startede forhandlingerne om traktaten, og man kan sige, at NATO som enhed nu har fået en overvægt i forhold til Sovjetunionen. Det er lidt paradoksalt, at lofterne blev aftalt højere, end NATO-landene oprindeligt ønskede, men til gengæld vil jeg gerne understrege, at der er tale om aftalte lofter, ikke om gulve. Der er således ikke noget, der forhindrer landene i at foretage materielle besparelser, der går videre end beskrevet i traktaten.

Under de overordnede lige lofter er der dernæst lofter for, hvor stor en del af materiellet der må placeres i aktive enheder, og endelig er der regionale underlofter for, hvor meget materiel der må være inden for de 4 zoner. Danmark er her placeret i den næstnærmeste zone, som desuden omfatter Frankrig, Italien, Storbritannien og på den østlige side det baltiske, hviderussiske, karpatiske og Kievs militærdistrikt. Socialdemokratiet ønskede oprindeligt, at Danmark blev placeret i den inderste zone, men det lykkedes som bekendt ikke. Vi havde fundet det mere naturligt.

Traktaten medfører omfattende reduktioner af især Sovjetunionens væbnede styrker. Disse reduktioner foretager Sovjetunionen af egen fri vilje og, det skal ikke skjules, af økonomisk nødvendighed. Reduktionerne af den konventionelle kapacitet indebærer skrotning af op mod to tredjedele af landets vigtigste militære udrustning vest for Ural.

Det er klart, at den militære betydning af traktaten er reduceret af den tyske genforening, opløsningen af Warszawapagten og tilbagetrækningen af de sovjetiske styrker fra Ungarn og Tjekkoslovakiet, men traktaten er en politisk forudsætning for indgåelse af kommende nedrustningsaftaler og opbygningen af en ny politisk struktur i Europa med et politisk, økonomisk og kulturelt samarbejde inden for rammerne af Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Europa.

Bestemmelserne om kontrol er også af utrolig stor betydning – tillid er godt, men verifikation er bedre – og de kan i sig selv medføre en mere åben holdning og fremme gensidig tillid. Denne traktats ratifikation og dens efterlevelse i praksis ser vi som en afgørende og aktuel prøve for holdbarhed og relevans af den sikkerhedspolitiske del af det europæiske samarbejde inden for CFE-processens rammer, og bl.a. derfor anbefaler vi forslaget.

CFE1.a-forhandlingerne om personelgrænsninger er næste fase i nedrustningsforhandlingerne. Målet er at lægge bindende lofter over deltagerlandenes personelstyrker med henblik på, at der kan undertegnes en aftale ved CSCE-opfølgingsmødet i Helsinki næste forår, og det vil vi naturligvis gerne støtte. Det er derfor vigtigt at få fyldepennen op af lommen, ligesom en række andre stater har gjort det, og ratificere denne enestående traktat.

Med hensyn til følgelovgivningen, lovforslag nr. L 133, skal jeg kun bemærke, at vi støtter forslaget.

Helge Adam Møller (KF):

Umiddelbart kunne man måske undre sig over, at det først er i dag, mere end et år efter at aftalen blev underskrevet i Paris den 19. november 1990, at vi skal drøfte ratifikationen her i Folketinget. Men det har jo sine gode grunde, og den væsentligste årsag til forsinkelsen er jo, at den daværende Sovjetunion i virkeligheden snød lidt på vægten, om ikke ved

[Helge Adam Møller]

selve underskrivelsen så i hvert fald i månederne derefter.

Det, jeg tænker på, er, at ganske store mængder af det materiel, som skal destrueres ifølge aftalen, blev flyttet over på den østlige side af Uralbjergene, der som bekendt ikke er omfattet af aftalen. Adskillige marineinfanteridivisioner med langt over 1.000 materielle enheder af den slags, vi taler om, var ikke medregnet, man oprettede nogle nye kystforsvarsdivisioner med i alt 2.600 enheder af kampvogne, pansrede kampkøretøjer og artilleri, og man »glemte« også de strategiske raketstyrker og deres 1.700 pansrede mandskabsvogne. Alt i alt fik man på den måde trukket 6.000 materielle enheder ud af traktaten.

Det var selvfølgelig ikke acceptabelt, og først og fremmest USA og den daværende Sovjetunion førte derfor forhandlinger om sagen gennem hele foråret 1991. Det endte heldigvis med en forståelse og en art tillægsaftale, som alle landene kunne undertegne i sommer, og som bragte disse problemer på plads. Og derfor er det godt, at vi i dag kan konstatere, at vi nu er kommet så langt, at vi kan gå ind i en seriøs forhandling om ratifikation af en aftale, som efter min mening er verdenshistoriens største nedrustningsaftale. Det synes jeg bestemt at vi skal glæde os over, det vil den konservative folketingsgruppe i hvert fald.

Man kunne kalde traktaten for en grundpille i den fremtidige europæiske sikkerhedsstruktur. Gennem mere end 40 år har sikkerhed først og fremmest været baseret på afskrækkelseseffekten, muligheden for at slå et angreb tilbage, men nu skal der først og fremmest bygges på samarbejde, åbenhed mellem landene og skabelse af tillid mellem alle lande i Europa, uanset om de ligger i Øst eller i Vest eller midt imellem.

I dag har vi jo også en helt anden sikkerhedspolitisk situation end på det tidspunkt, da man forhandlede og underskrev traktaten og i månederne derefter. Vi ser et Europa under omvæltning, og så kunne nogle spørge: Jamen traktaten er skabt under lidt andre forudsætninger, skal vi holde fast i den? Det skal vi, og det skal vi af mange grunde, men lad mig blot nævne, at en traktat, hvis formål er at reducere den samlede mængde af kampvogne, artilleri, pansrede kampkøretøjer, kamphelikoptere og jagerfly både øst og vest for det tid-

ligere jerntæppe, som har til formål at formindske eller i hvert fald drastisk reducere mulighederne for at foretage et overraskelsesangreb, en traktat, som skaber et kontrol- og aftalesystem, så alle lande kan kontrollere, at man overholder traktaten, og som endelig forhåbentlig er forløber eller måske katalysator til en aftale, som sætter loft over personelstyrkerne i Europa – en sådan traktat skal vi selvfølgelig ratificere.

Jeg håber, ligesom Socialdemokratiets ordfører gav udtryk for, at de nye republikker, som i øjeblikket opstår af den tidligere Sovjetunion, også vil give tilsagn om at leve op til traktatens intentioner og dens bogstav. Nogle af dem har allerede gjort det, og jeg mener, at vi skal arbejde for, at alle gør det.

Jeg håber naturligvis, at forslaget kan få en hurtig behandling og hurtigt nå frem til vedtagelse her i Folketinget.

Om lovforslag nr. L 133 vil jeg meget kort sige, at det er jo nødvendigt, at vi vedtager det for at kunne ratificere traktaten. Det skaber mulighed for, at der i dansk ret bliver regler for, at hvis inspektører fra andre lande kommer til Danmark for at kontrollere, at vi holder vores del af aftalen, kan det enkelte gange også medføre, at de skal inspicere militært materiel, der er oplagt på civil ejendom, og derfor må der skabes lovhjemmel for, at dette kan tillades. Det kan vi fuldt ud tilslutte os.

Jeg bemærkede, at hr. Trøjborg fra Socialdemokratiet ganske rigtigt nævnte, at ratifikationen ikke betyder, at de enkelte lande ikke kan reducere mere, end traktaten giver mulighed for. Det er som sagt helt korrekt, men umiddelbart synes jeg ikke, det er nogen god idé. Det skal i hvert fald overvejes meget seriøst, før man eventuelt gør det, for baggrunden og grundlaget for hele denne aftale er jo netop, at nu har man for første gang søgt at skabe en balance mellem forskellige lande og oprindelig mellem to pagter, således at de holdt hinanden i ligevægt på et lavere niveau end hidtil.

Jeg synes, man bør fortsætte med den tankegang, tilstræbe, at der er balance mellem de militære magtmidler i Europa, men at denne balance skal bevæge sig nedad. Jeg tror, man kan risikere, at processen kan komme til at gå langsommere eller blive stoppet, hvis enkelte lande går enegang, og derfor synes jeg, at vi skal holde fast i, at balancen skal bevares, og at

[Helge Adam Møller]

eventuelle reduktioner skal ske i nøje samklang med vore allierede i NATO.

(Kort bemærkning).

Trøjborg (S):

Til hr. Helge Adam Møller vil jeg gerne sige, at det er naturligtvis korrekt, at der er tale om lofter og ikke om gulve for de enkelte materielgruppers vedkommende, og dermed er der altså også mulighed for, at man kan reducere mere vidtgående, end lofterne giver grundlag for.

Jeg synes også, det er vigtigt at sige til hr. Helge Adam Møller, der gerne vil have, at vi holder balancen, at det er jo ikke den samme balance som dengang, forhandlingerne startede. Der er helt andre grupperinger nu, end dengang man havde NATO-landene på den ene side og Warszawapagtlandene på den anden side. Og jeg kan også tilføje, at mig bekendt har en af vore allierede, nemlig Holland, allerede reduceret antallet af kampvogne til ca. to tredjedele af det tilladte loft. Der er altså mulighed for det, der er altså nogle, der går videre, også blandt vore allierede. Der er helt andre forhold i Europa nu, så det kan ikke nytte noget, at vi definerer balancen mellem Øst på den ene side og Vest på den anden side på gammel, traditionel facon.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg bestrider ingen af de oplysninger, som hr. Trøjborg kommer med, men jeg er meget usikker på, hvor klogt det er, og jeg mener, det kræver nogle meget nøje analyser. Man kan nedlægge et forsvar eller reducere det ganske omfattende i løbet af få uger eller måneder, hvis man ønsker det, men hvis verdenssituationen ændrer sig og man skal bygge det op igen, tager det mange år, og det er altså det, jeg advarer mod.

Jeg afviser ikke, at det kan komme på tale, men det kræver meget grundige analyser, og jeg synes, vi har utrolig dårlige eksempler på, hvad dansk enegang kan medføre. Jeg skal ikke nævne specifikke eksempler.

Svend Aage Jensby (V):

Venstres ordfører, hr. Sønderby, er forhindret i at være til stede, så jeg skal fremføre mit partis synspunkter og om beslutningsforslag nr. B 28 først sige følgende:

Allerede da Forsvarskommissionen aflagde rapport i december 1989, var man stærkt optaget af, hvad der kunne komme ud af de CFE-forhandlinger, der var startet tidligere på året. Disse forhandlinger mellem NATO-landene og de daværende Warszawapagtlande drejede sig om en væsentlig nedskæring af de konventionelle våben, som kunne anvendes ved overraskelsesangreb og større operationer.

Aftalen blev som bekendt indgået i november 1990, som det også er sagt tidligere. Den var et vigtigt led i bestræbelserne på at skabe stabilitet og sikkerhed i Europa, og det kunne Venstre naturligvis hilse overordentlig velkommen. Netop de enorme koncentrationer af konventionelle våben i Europa og den politisk usikre situation gjorde i virkeligheden situationen meget farlig.

Det er nu over et år siden, at aftalen blev indgået, og det er altså først nu, man fra regeringens side mener, at tiden er inde til at ratificere aftalen, naturligvis efter aftale med vore NATO-allierede. Og som hr. Helge Adam Møller tidligere var inde på, er grunden til, at der er gået så lang tid, ene og alene den daværende Sovjetunions holdning, hvor man kort før november 1990 flyttede en hel del materiel til den østlige side af Ural, bl.a. tilhørende kystforsvaret og marineinfanteriet. Det var naturligvis en uholdbar situation, som man måtte have på plads, og det mener vi i Venstre at man har fået med de folkeretligt bindende erklæringer, som blev afgivet i juni 1991 fra Sovjets side, og som er optaget som bilag 4 og 7 til beslutningsforslaget. Dermed blev den væsentligste hindring for ratifikationen ryddet af vejen.

I oktober 1991 modtog vi så en erklæring fra den sovjetiske repræsentant over for formanden for Konsultationsgruppen om, at man vil betragte det militære materiel i Estland, Letland og Litauen som omfattet af traktaten, og da man vel at mærke også forudsætter, at inspektion af disse områder kræver samtykke fra de baltiske lande, mener vi, at tiden er inde til, at vi kan anbefale ratifikationen. Det vil i virkeligheden også sige, at kun godt et års tid efter, at Sovjetunionen foretog disse manøvrer med at flytte militære faciliteter, lægger vi med ratifikationen op til at vise Sovjetunionen en ganske betydelig tillid, og det kan vi så håbe at man vil leve op til.

[Svend Aage Jensby]

I relation til de baltiske lande vil jeg godt sige, at vi vil fra Venstres side betragte det som en overordentlig venligsindet handling og gestus fra Sovjetunionens side, hvis man simpelt hen vil fjerne sine militære faciliteter så hurtigt som muligt. Hvad skal de egentlig være der for?

Her mod slutningen af mit indlæg synes jeg nok, det er værd at nævne, at USA og naturligvis også de øvrige NATO-lande har en meget væsentlig del af æren for det meget store skridt i retning af ændrede og forbedrede forhold i Europa. Jeg har også lyst til at nævne, at man jo med CFE-aftalen har et ganske godt eksempel på, hvor langt man kan nå i internationale fora på et meget kompliceret område, og det er også derfor, vi fra Venstres side lægger vægt på, at Danmark er så tæt med i internationale organer som muligt, så vi kan øve indflydelse. Endelig er det værd at nævne, at vi jo fra dansk side betaler vores pris for denne aftale, nemlig de 36 kampvogne, som skrottes. Vi har ydet vores bidrag, ikke voldsomt stort rent økonomisk, men det, vi var forpligtet til.

Så vil jeg endvidere til slut sige, at vi oplever jo en kolossal løsrivelsesbevægelse i Østeuropa, desværre også i form af den uhyggelige borgerkrig i Jugoslavien.

På den baggrund kan man glæde sig over traktaten, men samtidig, som også hr. Helge Adam Møller sagde, har man al mulig grund til under disse omstændigheder at tænke sig godt om, inden man begynder at skære i det danske forsvar. Det er der ikke behov for nu. Nu har vi behov for at se tiden udvikle sig. Det varer længe, før endemålet for traktaten er nået og det ligger bevisligt gennemført. Der er meget militært materiel koncentreret i disse lande i Østeuropa, som mere eller mindre nu er uden styring. Selv om vi har fået de enkelte republikkers markering af, at de vil overholde traktaten, skal man tænke sig ganske grundigt om. Det tager en måned at bryde det ned, som tager 10 år eller mere at bygge op. Det ville være en uheldig ting at lave forhastede beslutninger på den måde.

Med de bemærkninger kan Venstre tilslutte sig beslutningsforslaget.

Jeg skal yderligere sige, at da CD's ordfører er forhindret i at være til stede, kan jeg markere, at også dette parti støtter forslaget.

Med hensyn til lovforslag nr. L 133 er det unødvendigt at komme med ret mange bemærkninger.

Det eneste, man kunne overveje vedrørende dette forslag, er, at man vil give adgang til at foretage besigtigelse eller kald det ransagning. Det begreb kan somme tider være lidt flydende, men vi mener, det er forsvarligt i denne situation.

Der er regler om erstatning forbundet med inspektionerne, hvis der sker skade. Inspektionerne sker under ledsagelse af danske forsvarsrepræsentanter. Der er givet et varsel forinden, og formålet med inspektionerne, verifikationer, ville ikke kunne ske fyldest, hvis man forinden skulle indhente en dommerkendelse. Det er kendt også fra andre områder i særlovgivning – vi har over 20 eksempler på det – og vi kan også støtte dette forslag.

Jens Thoft (SF):

Det er en god dag i dag. Det er jeg enig med hr. Helge Adam Møller i. For første gang i de otte år, jeg har været medlem af Folketinget, er jeg ordfører på en sag, der fører til nedrustning. Det er kun sølle 36 kampvogne, men dog et skridt i den rigtige retning, men et alt, alt for lille skridt.

Traktaten og forløbet forud viste jo, at man fuldstændig brød med den gamle balancetankegang. På den baggrund synes jeg nok, det har været sølle at høre de to borgerlige ordførere i debatten i dag. For bruddet med balancetankegangen var jo netop det, som gjorde, at forhandlingerne for alvor kom i skred, og som lige præcis har betydet, at traktaten her vel for længst er overhalet af begivenhederne.

Dermed ikke sagt, at vi ikke skal ratificere den, selvfølgelig skal vi det. Men traktaten har, om jeg så må sige, spillet sin meget store rolle som tillidskabende foranstaltning. Nu gælder det om at få det Sovjetunionen, som det hedder i traktaten, og som ikke eksisterer længere, til at følge de aftaler, der er indgået.

Jeg beklager, at ratificeringsprocessen blev forsinket. Jeg vil ikke helt afvise, at det forløb, som hr. Helge Adam Møller beskrev, var korrekt, det er det formentlig, men jeg beklager, at den blev forsinket.

Jeg beklager, at vi i den forsinkelsesproces også i Danmark har haft travlt med at opruste på livet løs. Der er købt nye radaranlæg her i

[Jens Thoft]

efteråret for 330 mio. kr., og der er bestilt nye Stingermissiler. Jeg synes, det er en fuldstændig fejlagtig retning, og det er at spille skatteydernes penge. Denne regering har travlt med at sørge for, at der er orden i valutakassen, men når der skal købes våben, har man ingen bekymringer for valutakassen.

Når vi ser på opløsningen af Sovjetunionen, kan man godt blive en smule pessimistisk, for hvem er det egentlig, vi kontraherer denne traktat med? Det er et stort problem, og jeg er sikker på, at de ansvarlige ministre deler denne bekymring.

Har vi sikkerhed for, at unionsrepublikkerne – selvstændige eller ikke selvstændige, delvis selvstændige, eller hvordan det nu ender – er villige til at følge det op? I den forbindelse kan det bekymre mig voldsomt, at Ukraine netop bebudede, at man nu ville have sin egen rigtige hær. Det skulle være en hær på, jeg tror, det var 430.000 mand; det er væsentlig mere end Forbundsrepublikken, og man kan undre sig over, hvad formålet med det skulle være.

Men jeg vil gerne sige til hr. Helge Adam Møller, at balancetankegangen duer jo heller ikke i den sammenhæng, fordi problemet er, at Tjekkoslavakiet, Ungarn og Bulgarien har ansøgt om medlemskab af NATO. Og mange forventer vel, at det også vil ske for en række af de tidligere sovjetiske unionsrepublikker.

Den balancetankegang var i øvrigt årsagen til, at hele forhandlingsforløbet omkring traktaten har taget så utrolig lang tid. Det har taget så lang tid, at man ikke bare er blevet enig om, hvad det er, der skal skæres ned, man er også, og det fremgår af traktaten, blevet enig om, hvad det er for nogle skemaer, man skal indberette på.

Jeg er glad for, at vi ikke vedtager skattelove i Folketinget på samme måde, altså at vi ikke blot vedtager loven, men også vedtager, hvordan skemaerne, som skatteyderne skal udfylde, skal se ud.

Men her har man haft vældig god tid til at gå ned i de detaljer, så også indberetningsskemaerne fremgår af traktaten. Jeg synes måske, at man skulle have skyndt sig lidt mere i stedet for at interessere sig for sådanne detaljer.

Om lovforslag nr. L 133 om inspektion vil jeg sige, at det støtter SF også. Men jeg vil understrege, at L 133 bryder med to principper, som jeg har bokset meget med skatteministe-

ren om her i folketingsalen, for princip nr. 1 i L 133 er, at tillid er godt, og kontrol er bedre. Det mener jeg også. Det ville være rart, hvis man også kunne lære skatteministeren, at sådan er det.

Princip nr. 2 er, at hvis øjemedet forspildes, er der ikke nødvendigvis altid tid til dommerkendelse. Men det er sådan, at vi har en skatteminister, som helt vil fjerne muligheden for, at toldvæsenet kan besigtige en virksomhed.

Derfor glæder det mig, at vi har en regering, som i dag kommer med et lovforslag, som bryder med de principper, som skatteministeren i regeringen forsøger at bakse igennem på sit område.

Jeg glæder mig over, at regeringen støtter SF's synspunkter i denne sag, og jeg ville ønske, at man på ministermøderne ville gøre det samme, når det drejer sig om skatteministerens holdning til disse ting.

Konkluderende må jeg sige, at SF kan støtte ratifikationen, og vi kan støtte lovforslaget om inspektion.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har et par bemærkninger til hr. Jens Thoft.

Hr. Jens Thoft er glad for, at det for første gang i de otte år, hr. Jens Thoft har været i Folketinget, nu er lykkedes at få en nedrustning. Den glæde skal hr. Jens Thoft have lov til at have, for den kan vi dele med ham.

Men jeg ved ikke, hvor meget jeg kan respektere hr. Jens Thofts argumenter og analyser. Det kunne jeg måske, hvis de var forskellige, afhængig af, hvad situationen var. Men når jeg mindes de forsvarsdebatter, der har været i Folketinget i de samme otte år, som jeg har været medlem, så har situationen for hr. Jens Thoft altid været, at uanset hvordan situationen var i Europa, uanset hvordan den var i verden, uanset om man oprustedede i Øst, således at man dag efter dag spyede snesevis af nye kampvogne, nye undervandsbåde, nye fly ud, så havde hr. Jens Thoft kun ét argument i enhver debat om forsvaret, og det var, at forsvaret skulle reduceres, ikke alene det danske, men også NATO's.

Derfor, ét er, at man har det som en fast grundholdning, det kan jeg forstå – jeg kan ikke forstå det, men jeg kan anerkende det – men

[Helge Adam Møller]

så at tro, at man skal kunne følge argumenterne, som hr. Jens Thoft kommer med! Det kan jeg i hvert tilfælde ikke.

Hr. Jens Thoft siger, at det er galimatias at købe nye missiler mod fly, når verden ser ud, som den gør. Nej. Så længe vi har et forsvar, uanset hvor stort eller lille det er, så længe der er en hær i dette eller, så skal den hær og de soldater, der er i den, selvfølgelig have mulighed for at forsvare sig, hvis de bliver angrebet af fly, uanset hvilket land de kommer fra. Ellers er det simpelt hen at gøre grin med de mennesker, der forretter tjeneste i forsvaret. Derfor skal vi have Stingerraketter.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

I anledning af hr. Jens Thofts bemærkninger om Stingermissilerne og det nye varslings-system har jeg lyst til at sige, at vi er mange her i Folketinget, som kender hr. Jens Thofts holdning til dansk forsvar. Nu er situationen den, at der er et flertal i Danmark, som går ind for, at vi skal have et forsvar, herunder også Socialdemokratiet.

Aftalen om Stingermissilerne og varslingsanlægget, som der tænkes på, blev indgået i september måned med tiltrædelse af forligspartierne. Det var en tvingende nødvendighed for, at vi, der ønsker, at landet skal kunne forsvare sig og være en del af det samlede NATO, kunne udstyre vores soldater med noget materiel, som gør, at de ikke bliver kanonføde. Det er et holdningsspørgsmål, det er jeg enig i, men det er altså Venstres holdning.

Nu da skatteministeren pludselig bliver inddraget i denne debat, som drejer sig om ratifikation af en CFE-aftale, vil jeg gerne sige, at hr. Jens Thoft vil vel ikke have, at man uden dommerkendelse skulle kunne foretage al mulig kontrol og indtrængen på privat ejendom blot for at kontrollere, om en eller anden har foretaget et mindre fradrag retmæssigt eller uretmæssigt. Hvis det virkelig er tilfældet, er sammenligningen grænseløs forkert. Det, vi taler om her, er en international traktatmæssig forpligtelse, hvor vi kun i yderst sjældne tilfælde vil stå over for at skulle foretage besigtigelse på privat ejendom. Det vil normalt være militære områder.

Jeg synes ærlig talt, at sammenligningen mellem skatteministeren og den situation, vi står over for her, savner sin begrundelse.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg er ked af, at hr. Svend Aage Jensby, som mig bekendt er jurist, ikke er opmærksom på, at vi i dansk lovgivning har snevevis af love, der muliggør forskellige former for kontrol, miljøkontrol, moms kontrol, toldkontrol. Også på landbrugsområdet er det muligt at tage ud og kigge på varelagrene. Der er masser af den slags, men jeg kan forstå, hr. Svend Aage Jensby ikke har forstået det. Hr. Svend Aage Jensby har heller ikke forstået den med Stingermissilerne. Det må jeg så prøve at forklare.

Vi har klaret os igennem hele den kolde krig uden de skaldede Stingermissiler. Når så freden er brudt ud og fjenden er væk, så farer I ud og køber Stingermissiler. Det synes jeg altså er at frådse med skatteborgernes penge. Hvor ligger den tvingende nødvendighed, som ikke lå der i 1988 eller i 1987 eller i 1986, da vi for alvor havde den kolde krig? Hvor lå den?

Det er rigtigt, at min holdning altid har været, at ensidige skridt var den eneste vej frem. Hr. Svend Aage Jensby og kollegers holdning har været, at ensidige skridt altid vil betyde, at vi oprustede ensidigt for derefter balanceret at skulle nedruste. Det gav, som enhver vil vide, det dødvande, vi har haft på nedrustningsområdet.

Først da Sovjetunionen fundamentalt bryder med princippet og siger, nu går vi i gang, oplever vi – og det gør vi faktisk i disse år med Danmark som en overordentlig beklagelig undtagelse – at landene står i kø for at nedruste; USA skærer 25-30 pct. i deres forsvarsudgifter.

Jeg synes, det er meget væsentligt, at det foregår på den måde, det er godt nok. Men det har da været min opskrift hele tiden, at man skulle opgive den sindssyge balancetankegang, hvor man brugte al energien på at tælle kanonrør og finde ud af, om et stort kanonrør skulle tælle mere end et lille kanonrør, om et stort bum, som de sovjetiske atomvåben gav, skulle tælle mere end de små bum, som amerikanernes, som så til gengæld ramte mere præcis, gav. Og hvordan fandt man omregningsmodeller til disse forskellige våbensystemer, for de var jo ikke ens? Det var lige præcis den tvulge balancetankegang, som gav dødvandet. Den brød Sovjetunionen med, og det er en af årsagerne til, at vi i dag skal ratificere en udmærket traktat.

Annette Just (FP):

Danmark har, som alle forsvarspolitiske ordførere udmærket ved, i virkeligheden nedrustet igennem de sidste 15-20 år, uden at nogen har lagt så stor vægt på det. Danske politikere var glade for at spare nogle penge; NATO gjorde en smule vrøvl, men ellers skete der ikke noget, og heldigvis for det. Danmark var så lille et land, at vi ikke var nogen trussel, og vi var ikke så stor en bid, at Warszawapagten ønskede at benytte sig af lejligheden, fordi vi stadig var medlem af NATO. Dette blot for at afslutte, hvad der blev sagt fra hr. Jens Thofts side.

Her står vi så over for resultatet af gensidig nedrustning. Ingen kan sige noget imod det, det er jo dejligt. Skønt ville det være, hvis det også var rigtigt.

Hr. Helge Adam Møller har helt korrekt påpeget, at Sovjetunionen begyndte med at vise sin gode vilje ved, som det blev udtrykt, at snyde lidt på vægten. Det udsatte ratifikationen et lille års tid, men nu står vi over for at kunne sige, at nu er vi der.

22 lande skal ratificere denne traktat, alle tiders. De 16 er NATO-lande, og resten er blevet til flere i mellemtiden. Området er det samme, men vi ved godt, at Sovjetunionen ikke eksisterer mere. Der er enkelte i Sovjet, i Moskva i hvert fald, der endnu tror, at det kan lade sig gøre, men det Sovjetunionen, som rent faktisk har lavet denne aftale, eksisterer ikke.

Når jeg tager det frem, er det ikke, fordi Fremskridtspartiet vil gå imod ratificeringen, men fordi vi nok vil sige, at vi håber, at det vil tage et lille stykke tid, før det endelig går i gang. Jeg tænker i særdeleshed på den sidste tids problemer, bl.a. i Ukraine, der helt lovligt – og efter vor mening helt fint – ønsker at være selvstændig, men samtidig siger, og det er også sagt fra talerstolen i dag, at de ønsker også deres eget militær. Boris Jeltsin siger fra Moskva, at så må de have nogle fælles aftaler om det, og Mikhael Gorbatsjov, der i en appel i går appellerede til parlamenterne i de 12 republikker, advarede om, at de etniske uroligheder måske kunne ende med krig, hvis Sovjetunionen går i opløsning.

Svaret fra Ukraine kom hurtigt: Vi er ikke en del af Sovjetunionen. Ukraine, der har 53 mio. indbyggere – det er dog ikke så få, en hel del af dem er russere, det ved vi alle sammen – anser

unionstraktaten, altså Sovjetunionen, for død og vil ikke stille sig tilfreds med andet og mindre end fuld selvstændighed, altså også på det militære område.

Samtidig står vi i den situation – nu vil jeg ikke foregribe begivenhedernes gang, for vi skal have debatten om EF i morgen, men ingen tvivl om, at i det tysk-franske forslag om, at EF og forsvar skal høre sammen, ligger tanken om en supermagt – at EF skal være en supermagt lige pludselig. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at de vil blive nedstemt på det i morgen, men det vil komme igen. Hvad er det så, vi oplever? Og det er det, jeg gerne vil have frem som pointen: Det er, at Sovjetunionen som supermagt smuldrer, mens vi er ved at bygge en ny supermagt. Det vil jeg ikke være med til. Det er helt sikkert.

Jeg mener, at der er store problemer. Det er ikke så enkelt blot at sige: Skønt, her er en gensidig nedrustningskontrakt. Der er nogle mennesker, der på et tidspunkt ville sætte deres navn, eller, som det blev sagt, sætte deres kryds ved denne traktat.

Men der er sandelig også store problemer. Derfor er mit håb, at det vil tage et lille stykke tid, inden vi får B 28 til endelig behandling, for ellers risikerer vi at blive skakmat og have sat vores egne lofter på et punkt, hvor de andre ikke vil følge med.

Så kan hr. Jens Thoft selvfølgelig komme og spørge, hvem det er, der eventuelt skulle angribe Danmark. Det vil jeg ikke svare på nu, og det ved hr. Jens Thoft også, når han stiller spørgsmålet. Jeg mener, som jeg hele tiden har gjort, at balancen mellem det, der var Øst og Vest, måske nu er brudt, men til gengæld er der efterladt en usikkerhed, som er ret uhyggelig.

Angående lovforslag nr. L 133 vil jeg gerne have lov at gøre hjemmeværnets ord til mine: Tillid er godt – kontrol er bedre. Og på det militære område, og hver gang det er noget farligt, der kan gå af og sige bang, er jeg 100 pct. enig.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Først må jeg complimentere fru Annette Just for hendes bemærkninger vedrørende EF. Det er sjældent, at jeg er så enig i fru Annette Justs analyse.

[Jens Thoft]

Men jeg kan stadig væk ikke forstå, hvorfor det spøgelse, som er en reminiscens af balance-tankegangen, går igen i folketingsalen i denne debat. Det kan jeg ikke forstå. Selv hos de mest bindegale militarister i USA, og dem er der rimelig mange af, er den balancetankegang for længst forladt. Og den er det ret beset også i de finanslovsforhandlinger, der foregårovre hos finansministeren i øjeblikket. Der er den tankegang ret beset også væk, for forhandlerne er jo enige om at yde støtte til Østeuropa i ganske væsentlig målestok.

Man kan da ikke på den ene side sige, at vi er nødt til at have nye Stingermissiler for ikke at overlade soldaterne til kanonføde, og så den næste dag fodre fjenden.

Hvis det er ukrainerne, der er fjenden, er det da fjollet at støtte dem økonomisk. Og hvis de ikke er fjenden, hvad skal vi så med de missiler?

Så jeg synes, det er rimeligt at spørge: Hvad er det for en fjende, vi skal ruste os imod? Og hvad er det for en særlig situation, Danmark er kommet i med de skaldede Stingermissiler, som vi ikke havde behov for i 1986 eller i 1987 eller i 1988? Men når freden bryder ud, så farer man ud og køber dem og nye radarsystemer.

Fru Annette Just må forstå, at jeg på skatteydernes vegne er ærgerlig over den måde, man bruger dyre valutakroner på.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg er nødt til at gøre hr. Jens Thoft opmærksom på, at Fremskridtspartiet ikke er med i forsvarsforliget og sandsynligvis heller ikke kommer med omkring finansloven. Så det er ikke os, der sidder og forhandler med finansministeren på nuværende tidspunkt.

Derved har vi heller ikke haft nogen afgørende indflydelse på Stingermissilerne. Men ikke desto mindre – hr. Jens Thoft sagde det på en sådan måde, som om det var os, der havde haft noget med det at gøre – går Fremskridtspartiet ind for, at vi skal have moderne, ordentligt udstyr til vores soldater. Vi synes, det er latterligt, at vore soldater stadig væk bliver uddannet med geværer og lignende, som kan dateres tilbage til 2. verdenskrig.

Tiden har forandret sig, og hvis hr. Jens Thoft er i tvivl, kan han, næste gang han er på en udenlandsrejse, gå hen og se på nogle af de

andres militærinstallationer og se, hvor moderne de er.

Jørgen Estrup (RV):

Det er rigtignok en glædens dag, som andre ordførere også har bemærket. Men det er svært at lade være med også straks at understrege, at det er glæde iblandet noget malurt.

Det er overordentlig glædeligt, at vi nu står over for, at ratificeringen af CFE-traktaten, som vi har forberedt os på i lang tid, og som vi også i høj grad har baseret et kommissionsarbejde på, skulle blive opfyldt, og hvor man må sige, at hele baggrunden for den proces, som CFE-traktaten er en del af, også er en del af det nye Europa og den forøgede sikkerhed, som vi kan se omkring os, et ændret Europa, et Europa, som har nogle helt nye muligheder, og som ikke mindst gennem CSCÉ-processen og det samarbejde, der ligger heri, kan realisere nogle helt nye tanker.

En af de ting, som man kan konstatere, er, at det gamle trusselsbillede, som i så høj grad lå til grund for mange af de beslutninger, der blev truffet her i Folketinget og i Europa, som byggede på frygten for et massivt overraskelsesangreb, det trusselsbillede kan vi i hvert fald skrotte helt og fuldt.

Den malurt, jeg snakkede om, er selvfølgelig den, der også kommer til udtryk, når man straks må gøre sig overvejelser om, hvorvidt ratificeringen af traktaten kan finde sted. Det er klart, at vi fra dansk side, fra vestlig side skal presse på. Det er også oplagt, at en del af det ny Europas problem er, at ratificering af traktater ikke længere er nogen let sag, fordi det ikke længere er nemt at finde ud af, hvem det er, man forhandler med om sådanne traktater. Der er i hvert fald en langt større kreds, og nogle gange og specielt i øjeblikket er det ikke oplagt, hvor man skal henvende sig for at få en klar beslutning.

Dermed er vi også inde på det, som har præget debatten noget her i dag, nemlig det videre arbejde og mulighederne for nedrustning. Jeg synes nok, at det er lidt forstemmende at høre fra både V's og K's ordførere, at nu må det ikke gå for stærkt. Det er jo det budskab, som bliver serveret, at det må endelig ikke gå for stærkt, for vi kunne risikere at komme til at fortryde så grueligt.

[Jørgen Estrup]

Jeg synes nok, man må sige, at det, det gælder om i øjeblikket, er at indstille sig på nye tider og presse på, for at de muligheder, der ligger, nu udnyttes; og ikke, at man i stedet for bliver så frygtelig bange for, at man kunne komme til at handle for stærkt. Hvis det ikke var så frygtelig forslidt et ord, ville jeg nærmest kalde det forsløbende, men jeg ved godt, at det er et forslidt ord.

Jeg mener, man i stedet skal koncentrere sin tankevirksomhed om, hvordan man kan lave nedrustning under de ændrede omstændigheder, som der i dag er i Europa.

Hvordan får vi CSCE til at fungere med mange flere stater, end vi var vant til, og en langt mere decentraliseret beslutningsstruktur? Det er dér, man bør lægge indsatsen, og ikke på blot at sige, at nu må det ikke gå for stærkt.

Jeg håber, det også bliver det, der bliver løsningen fremover, og dér, hvor Danmark lægger sine anstrengelser. Jeg synes, dette er en god og rigtig sag, som vi meget gerne støtter. Jeg kan ikke se, der er nogen som helst problemer i følgelovgivningen, også uanset hvad skatteministeren måtte mene.

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg vil gerne takke ordførerne for den positive holdning, der er lagt for dagen til, at Danmark ratificerer denne traktat.

Det er Tinget bekendt, at et antal lande både på Øst- og Vestsiden allerede har ratificeret traktaten og deponeret deres ratifikationsinstrumenter i Haag, fordi Holland er depositarmagt. Fra andre lande forventer man at afslutte ratifikationsprocessen inden årets udgang, bl.a. i USA.

Jeg håber også, at det kan være tilfældet for Danmarks vedkommende, og derfor beder jeg om en rimelig hurtig behandling i udvalget, hvortil jeg forventer at forslaget bliver henvist.

Det er klart vort håb, at Sovjetunionen også i nærmeste fremtid vil ratificere – og det rækker ind i noget af det, som hr. Jørgen Estrup og andre har været inde på – så vidt muligt med virkning for alle unionens republikker.

Men hvis vi skal være realistiske, må vi erkende, at Sovjetunionen knap nok er, hvad den har været, og at muligheden for, at den kan tegne alle de republikker, som den består af, er et spørgsmål om, hvordan øjebliksbille-

det er, og vi kan ikke med sikkerhed vide, hvordan det ser ud bare en lille smule ude i fremtiden.

Det er nemlig ikke ganske klart, hvordan det traktatretlige forhold vil være for republikker, der har erklæret sig uafhængige forinden, f.eks. Ukraine. I sådanne tilfælde vil der blive arbejdet på at finde en løsning, så traktaten kan få gyldighed også her.

Som det har været nævnt bl.a. af hr. Trøjborg, har det ukrainske parlament den 22. november vedtaget en erklæring, hvorefter man bl.a. støtter CFE-traktatens bestemmelser som gældende for Ukraines væbnede styrker – hvad det så end måtte være for nogle, for her har vi alle forlydender fra forholdsvis små tal til mere end 400.000 mand, og vi ved heller ikke, hvilken andel af det materiel, som Sovjet har tegnet sig for, der bliver allokert til f.eks. den selvstændige republik Ukraine. Det ville være dejligt, hvis vi vidste det, det ville give en større sikkerhed, og vi behøver sikkerhed omkring den videre udvikling her.

Men vi har også brug for, at vi viser den gode vilje med hensyn til at vise tillid til, at nogle vil og er i stand til at løse de mange problemer, som kan opregnes.

Hvis nogen skulle have den opfattelse, at de sidste års udvikling på den sikkerhedspolitiske scene og ikke mindst Warszawapagtens ophør har gjort traktaten overflødig, så vil jeg gerne sige, at det har den ikke. Jeg mener, at traktaten fortsat under de ændrede forhold vil have en stor rolle at spille, allerede fordi den sikrer et meget lavere rustningsniveau i Sovjetunionen.

Når hr. Jens Thoft og andre med ham glædede sig over, at man nu foretager en begrænsning af nogle våbenkategorier, burde hr. Jens Thoft måske have sagt, at han glædede sig i særdeleshed over, at de tal, som man skal begrænse med i Sovjetunionens område, jo er mange gange større end dem, som man kender i resten af området, at det er denne voldsomme uligevægt, som vi kender, som her finder en begrænsning for alvor.

Det er derfor også en enorm opgave, som ikke mindst Sovjetunionen, og hvem der måtte hænge på den samme forpligtelse, står over for. Det er nogle meget, meget store tal, og jeg skal erindre om, at den tidshorisont, vi her arbejder med, efter at traktaten er endeligt på

[Forsvarsministeren]

plads, er 40 måneder fra da, og det vil sige, at vi arbejder en årrække ud i fremtiden. Derfor er det også meget vigtigt, at vi er i stand til i denne periode at følge, at der sker de fremskridt, som kan forventes, og at det ikke går i stå. I det øjemed er også Danmark rimelig veludrustet til at deltage i den verifikationsproces, som her er forudset, og som også er en vigtig del af forsvarets opgaver i de kommende år.

Forpligtelsen til at udveksle detaljerede oplysninger om militære forhold og muligheden for at kontrollere dem gennem de inspektioner, jeg var inde på for et øjeblik siden, vil efter min opfattelse skabe en bedre gennemsigtighed i hele denne proces, som er i gang i det tidligere Warszawapagtområde, og jeg tror, at det i sig selv kan medvirke til øget tillid og øget sikkerhed. Derfor tror vi, det er et betydningsfuldt skridt, vi er med til at tage, og jeg anbefaler en rimelig hurtig behandling.

Der var enkelte ordførere, der havde nogle ting i deres indlæg, som jeg gerne ville kommentere. Hr. Trøjborg var inde på, at Socialdemokratiet i princippet gerne havde set, at Danmark havde været med i det centrale område. Det er klart, at det havde mange gode argumenter talt for, men jeg dog gør opmærksom på, at placeringen i disse balancerede områder ikke har noget at gøre med kommandostrukturer eller andre praktiske forhold, som kunne vedrøre forsvarets muligheder for at virke. Men den omstændighed, at DDR jo uægtelig skiftede karakter undervejs i processen og gjorde det så tilstrækkelig tidligt, at det kunne nå at blive reflekteret, bevirkede jo, at Ungarn – i modsætning til det oprindelige forslag – kom ind i det centrale område. Og jeg forstår godt, hvis Ungarn har haft det ønske ikke at være placeret sammen med de sovjetiske militærdistrikter i det billede, som tegnede sig. Den gode udvikling, som har været i gang i Ungarn, var jo ikke ligefrem noget, som skulle pege i retning af, at man placerede Ungarn i det mønster; derfor har jeg sympati for, at Ungarn ønskede at komme ind. Det førte så til, at Danmark – imod manges ønske naturligvis – ikke kunne være i det samme område.

Men det er alt sammen historie og har vel i dag mere historisk betydning end praktisk betydning.

Med hensyn til de videre forhandlinger er det jo rigtigt, at også ratifikationen af dette her

i sig selv er vigtigt for, at man kan fortsætte forhandlingsforløbet omkring det; der i fagsproget hedder CFE1.a, altså spørgsmålet om personellofter, som er en meget vanskelig ting definitionsmæssigt, og med hensyn til, hvordan man skal finde frem i det mønster. Men det er afgørende, at forhandlingsprocessen ikke går i stå, og her kan man knytte det ønske til, at vi ved, hvem vi forhandler med, at vi har en forhandlingspartner at slutte også de følgende aftaler med.

Det har været nævnt, at den konkrete konsekvens for dansk forsvar er den meget ofte omtalte beskæring af det danske kampvognsantal med 36, svarende til en halv snes procent af vores beholdning, og som – som det rigtigt er erkendt – er et loft, vi har, som vi ikke må støde igennem, men som omvendt naturligvis ikke må forhindre, i det omfang forsvarsforligspartierne kan være enige om det, at vi kan fastsætte andre tal end dem, som måtte være fastsat igennem CFE-traktaten.

Jeg har ikke flere bemærkninger at gøre til ordførerne, men takker endnu en gang for den velvillige holdning og håber, at vi er i stand til at have anden og sidste behandling inden pausen i arbejdet omkring juletid.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil også gerne takke ordførerne for den positive holdning til lovforslag nr. L 133; der var ikke mange synspunkter, der gav mig anledning til yderligere bemærkninger.

Hr. Jens Thoft inddrog skatteministerens lovgivning i denne debat, selv om tingene jo uægtelig ligger langt fra hinanden. Jeg vil blot for en ordens skyld sige, at der er ikke tale om, at vi i dette lovforslag støder mod nogle principper i forhold til anden lovgivning, der gælder på dette område. Vi har en lang række bestemmelser om, at tilsynsmyndigheder har adgang til også uden retskendelse at kunne varetage deres kontrolfunktioner. Det gælder bl.a. inden for boliglovgivningen og bygningslovgivningen, det gælder også i vid udstrækning inden for skatte- og toldlovgivningen, og det gælder inden for miljølovgivningen. Så der er ikke tale om, at der her er lagt op til nogle nye principper, ligesom jeg heller ikke har hørt, at skatteministeren pludselig skulle gøre sig overvejelser om væsentlige ændringer på disse områder ud over den debat, der følger i forbindelse med enkelte lovforslag.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Justitsministeren må undskylde mig, at jeg alligevel fortsat vil drille ham. Vi har altså en regering, der normalt taler med én stemme, men i denne sag konstaterede jeg altså, at der var to principper, hvor justitsministeren og skatteministeren ikke var enige. Jeg vil understrege, at jeg bestemt er på justitsministerens hold: Tillid er godt, kontrol er bedre. Det går jeg bestemt ind for, men det gør jeg altså også på skatteområdet, hvor vi har en minister, der mener, at man skal stole på folk og skrive til dem og spørge, om de har snydt. Når de siger, at de ikke har snydt, skal man stole på dét. Det mener jeg er aldeles utilstrækkeligt.

Men vi har altså en justitsminister, der mener, at det skal være muligt at indføre inspektioner. Jeg synes, det er helt rigtigt. Og i masser af sager, miljøsager og sådan noget, kan det være svært at møde op ved en domstol og få en retskendelse, fordi det forudsætter en særlig bestyrket mistanke. Men når det drejer sig om toldvæsenets moms kontrol og lign. i virksomhederne, mener skatteministeren, at det er roden til alt ondt — jamen det er da ikke helt ukorrekt, sådan fremsatte han da sit lovforslag sidste forår — at man har mulighed for at møde op og kontrollere.

Men igen vil jeg sige, at jeg bestemt er på justitsministerens side i denne sag, ingen tvivl om det. Jeg konstaterer bare, at der altså er visse uoverensstemmelser i regeringen. Og jeg håber da, at det bliver justitsministeren, der vinder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (for forslaget til folketingsbeslutnings vedkommende anden (sidste)) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 135:

Forslag til lov om ændring af færdselsloven. (Kommunal parkeringskontrol).

Af justitsministeren (Engell).
(Fremsat 27/11 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Holger Graversen (S):

Muligheden for at overføre parkeringskontrollen med tilhørende parkeringsvagt og afgiftssystem fra politiet til kommunerne har efterhånden været drøftet i tre år. Når det endnu ikke er lykkedes, skyldes det åbenbart politiets og justitsministerens betænkeligheder herved.

Men under den sidste aftale i foråret, den såkaldte kommunalaftale, mellem Københavns og Frederiksberg Kommuner på den ene side og regeringen på den anden side om økonomi m.v. rejstes sagen igen. Og det indgik i dette forlig, at parkeringskontrollen skulle overføres til Københavns og Frederiksberg Kommuner allerede fra den 1. januar 1992.

Det har åbenbart været svært for regeringen at leve op til forårets forlig, for først i dag, den 4. december, har vi sagen i Folketinget. Det betyder desværre, at vi kun har 15 dage at behandle sagen i. Men for de to kommuners skyld kan Socialdemokratiet give løfte om en hurtig og positiv sagsbehandling, så loven kan træde i kraft den 1. januar 1992 som lovet og planlagt.

Det foreliggende lovforslag, nr. L 135, ser dog kun ud til at være en halv løsning, idet parkeringsopgaverne kun delvis bliver overflyttet til de to kommuner. Politi og minister har nemlig ønsket, at det kun omfatter den parkering, der ikke kan begrundes, som det hedder, i færdselssikkerhedsmæssige eller andre politimæssige hensyn. Det, der bliver overført fra politi til kommuner, er altså den del af parkeringen, der er et led i kommunernes trafikmiljøpolitik. Forklaringen på, at det ikke er hele parkeringskontrollen, der overlades til kommunerne, skulle være nogle retssikkerhedsbetragtninger. Jeg vil gerne spørge: Hvad går disse betragtninger og betænkeligheder reelt ud på? Det vil jeg være interesseret i allerede her at høre ministerens svar på.